

H. HADABÁS ILDIKÓ

Gyermekkori töredékek az eszmélés idejéből

(1 9 5 6 - 1 9 6 0)

Nem szabadulhatsz!
az emlék fogva tart,
bezár, néha hideg
és rettentő kegyetlen,
tele van suttogással
kint és bent,
hogy ne feledd
a félelem álldogállását
a jég-verte éjszakákon,
akkor is, ha kilépsz belőle.
Ki lehet-e nyitni az időt, azt
ahová nem lehet visszatérni,
ugyanúgy,
csak múlt és jövő közé bezárva
emlékek márványerezetébe
fagyva, elmondhatatlanul?
*

Diófa áll az udvaron,
kő asztalon diója
koppan

öreglegények tánca az
inuk remeg, a lábuk
dobban

anyám a kertben dúdorász
méz cseppen le a ringlő
fáról

harang szavában az idő
fehér hajsza, az arcon
ráncok

a ringlispiel még felröpít,
szűkül a táj, minden kör
kisebb

a kertkapuja nehezül,
károg az ég, a tócsák
törnek
roppan az idő ablaka
keresztfája kinyitha-
tatlan

diófa áll az udvaron,
kő asztalon diója
történ

Éjszakai átváltozások

1.

Az ég a földet telehinti gyönggyel,
kristály ezüstje mindenben ragyog –
sóhajokon a csigák nyújtózkodnak,
szarvacskáikon ezüst csillagok

tölgyfa és hársfa rezdülése hallszik,
az éjjel kifizyeltem finom táncukat,
égi ösvényen fénysekerek szálltak,
s föllobbantották a földi utat.

A fű nem hajolt meg a lépteik alatt,
akiknek szentjánosbogarak ragyogták útjait,
hogy el ne tévesszék azt a várost,

ahová elindultak, ahol nem voltak
kilincsek az ajtókon csak kulcsok,
s ahol a szavakból csak vér eredt.

2.

Minden nap halk, finom kinyílása a létnek,
a hársak alatt régi kút csikordul
hold sarlójáról lógó felleg-rongyok
vizek tükrében mélybe lengenek

lombosodnak az arcok is, az álmok erdejében
a borzongó hársfa szerelmét szólongatja,
teleszórva illattal a világ mélyéből felbugyborékoló
borzadalmakat, amelyektől elárvult minden annyira,

hogy a kakasok felkukorékkoltak az égre,
a kerítések magányos csendjei kiélesedtek
s tudtam, hogy soha nem lesz vége Semminek-Valaminek.

Vágytam az időtlen kezdet egy jelére,
hogy bizonyos legyek mégis, az ablakok keresztjét
ragyogással kinyitó szeretet elégető tűzében.

3.

Megfigyelted a falakon nyugvó éjszaka negatívját,
a lámpatest óriásra megnőtt árnyait?
az ősök fénykép-galériájának apró neszezését,
ahogy odakoccannak a fal láthatatlan hajlásához?

Valamennyi ablakban sorsok állnak, láthatod
tolonganak a sok-sok vak szobában, és mikor már
nem férnek el, kitódulnak a hold lopotta fénybe,
és megrezzentik a hárs virágait.

Baucis szelíd remegéssel szólongatja Philemont:
jöjj Szerelmem, menjünk a mezőre,
illatoznak már a mandragórák..., de az ajtókbán

a kulcsok már szorongva forgolódnak,
s a vándorok hajnal közeltével kopogni fognak,
a kétezer év óta változatlan időben.